

NAGY, KÉK NAPERNYŐ

A túlsó part azt jelzi, ma is jó idő ígérkezik. A vitorlások fél karéjban tűnnek fel a vízen, hogy miért fél karéjban, annak talán a szél az oka.

Ilyenkor délelőtt a strandon feleannyian vannak, mint délután, akik pihenni akarnak, nem kelnek korán. Nagy, kék napernyő, alatta három fiatalember, mellettük pokróc, rajta három szőke lány, elmélyedve egy beszélgetésben, a pokróc két oldalán nyitott sátrak, a matracon fekvők alszanak vagy napoznak. A szőke hölgyek talán szlovákul beszélnek – pravnyicska, ne mozse, jednaf, horko-fazsko –, az egyikük magyarul válaszol, nálunk ezt nem lehet, mondja, mielőtt átadom a munkát, fel kell törölnöm a követ, da, da, bólint a másik. A fiatalemberek a napernyő alatt németek. Quatsch, mondja az egyik, gar nicht, rázza a fejét a másik. Na ja, dönti el a harmadik. Az aszszonyok felállnak, talán fürödni mennek, de előbb egy gyermek odaszalad hozzájuk, és a vattacukros kocsija felé mutat, cukrava vata! cukrava vata!, kiabálja, és pénzért nyújtja a tenyerét.

Több mint egy óra eltelt, az idő- és hőmérsékletjelző kiírja, hogy 12 óra 10 perc, és a víz 24 fokos, a strandon egyre többen vannak, és ami szokatlan – tényleg szokatlan? –, az emberek vidámak. Vidámak és nyugodtak, mintha mindenkiben leállt volna az a kritikus szerkezet, ami szembeszegül, bírál, összehasonlít, méregbe jön vagy elcsügged, gyűjti a be nem vált álmokat. Aki nem fürdik, nem napozik, hanem jár, megy valahova, nem siet, lassan, kimérten egyik lábáról a másikra lép, hogy a talpa minden pontja érintkezzen a földdel. Talán sugároz valamit a föld? Nem tudjuk, hátha. Az emberek arca pedig derűs. A kék víz? A nap? Hogy egyszerre fürödhetsz a vízben és a fényben? A látogatók közül többen tudják, ha a belépőjegyet meg akarják úszni, a kerítés szélénél kell a kövekre lépni, átlépni rajtuk, vagy beúszni, akár csónakkal, akár gumimatracal is, a partot el lehet keríteni, de a víz már mindenkié. Csak a horgász néz szemrehányóan a mellette elmenő emberekre, de az ő rosszkedve abból ered, hogy reggel fél hét óta egyetlen keszeget fogott. Igen, egyetlen keszeg akadt a horgára!

Egy kislány sokáig lóg a gyűrűhintán, amikor harmadszor néz a hozzá közel álló felnőtre, a felnőtt érzi, muszáj tőle kérdezni valamit. Tornászol? Nem. Lovagolok. Lovagolsz? Csak úgy, hogy az óvodából elvisznek bennünket. Felülünk a lóra és egy bácsi körbevezet bennünket. Hogy hívják a lovadat? A gyermek nem tudja, de kivágja magát: Legközelebb megkérdezem. A víz szélén egymást érik a várak, a megszámlálhatatlanul sok építmény a homokozóvdörök alakját mintázza. Az apák gyermekeiknél is jobban elmélyülnek az építésben, képzeletük megoldul. Mi ezekhez az építményekhez képest Dévény, Szepes vagy Árva vára? Vagy Krasznahorka? Ha a török idején ennyi várunk, ilyen bástyáink lettek volna, azonnal visszafordul. Mindenki jókedvű, a strandtól kétszáz méterre is hallani az emberek nevetését.

Miért? Mert süt a nap? Mert telihold van? Mert nem kínozz bennünket a hőség? Vagy azért, mert a Balaton nemcsak fürdő, hanem szőlőtermelő vidék is? Itt Dionysos, Bacchus, a bor, a bortermelés istene is otthon van? Vagy a Balaton az oka? Valamit sugároz magából a víz? Ahogy van mediterrán derű, van balatoni derű is?

Jódi, a fröccsök szerelmese elvarázsolt arccal odamegy a Gulyás büfé elé. „Feri bácsi, adsz még egy fröccsöt?” Válasz csak egy-két perc múlva érkezik, szelíd és egyértelmű: Ma többet nem kapsz. Jódi ezzel is beéri, néhány centivel a föld fölött lebegve, boldog arccal eltávozik.

Éjszaka azt álmodtam, Magyarország Közép-Európa nyugalmi pontja volt, vagyis a legnyugodtabb pontja. A béke szigete. Ahol az emberek jókedvűek, elégedettek, és sokat nevetnek. Szomszédjaikkal jól megértik egymást, a találkozásuk az együttlét ünnepe. Van ilyen? Ha igen, mi a titka? Nem tudom. Talán a gyerekek tudják.